

1916-11-18

AFSENDER

Anders Pedersen, Augusta Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 27

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Lille Væum 18 novbr.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 27

Kære Jakobine Skovgaard, jeg sad i sofaen
i mørkeningen og tænkte på din mor
som jo for 60 år siden var meget nær
ved at få sin første fødsel i sine arme.
— Ja — de siger jo at du fylder 60 i dag,
jeg var ikke klogere end at du blev det
i fjor — Jeg kan så godt huske din
mor, ti, skønt jeg ikke kan sige stort
derom, så står hun og din far så
klare for mig, så jeg vil nok straks
kende dem, når jeg ser dem igen.

Det er så mærkeligt med hele
den Vartov kreds, for de var vel i
grunden ikke bedre end andre men-
nesker, men der står ligesom en lysning
over dem, og skønt de var så forstøvede
så følte det altid at der var noget der
holdt dem sammen, på så stærk og
levende måde, så forskellighederne her
gjorde deres fællesskab rigere, og
det tænker jeg mig altid, kom af at
de hver for sig levede så længe et
godt hjemliv og et lovrammer.

liv, hvor igennem deres trang til
Guds nåde dagligt voksede og vi
de så midtles om det der for dem
var livskilderne, og under grundlig
levende og sandtro tale om dem,
der blev hjertelig fulgt af glæde, så det
lyste af øjnene og lod gennem den dybe
Vastov-salmeang.

"Jai det hore som jeg vil o. s. s. Det
var moders gode ord, som os har med
smerte, nei hun gik fra Herrens bod,
trostet i sit hjerte, nei hun gik fra
Herrens hus, i en salig opvækkelse,
for hun kunde mærke, nådig er den
sterke." - Men vor moders dybe lygt
Jeg har hørt flere sige, at vel var
Vastov-moderatodet for den G. R. R.
sang, men om lod den ligeså fyldig
i de andre fri, menigbedrøede.

Men nei det sige, fæltis der os for
det der var den dybe baggrund
for Vastov-lørdagens sang, nei en
Nu er jeg kommen ind i det, og
mi de rigtig plage dig ^{enig} med Guds
vige vers, han begynder med at
præle komidone fordi de er en
lykkelig, og vi let troende om for
engle vokter, og så sige han: De sat
hvor often sukende lidemulmet stene
fæmte og altid mellem skiggene, de
lav og lys mon søne, Alfor dem
glekker mangen gang her mødt i
morgenstunden, vi kæk de fulgte
lydets bang at selve hant vunder,
den lærte kumlens fugle sang, at
solen er oprunden! - Men for
stales af noget af det dybeste i
Korinde hjerte, her grundlig fæit
gennem sidenne korinde som din
mor, Luette Else Franke, hans
egen Lise - Meta og mange flere
Han for samstille dem med korinde
ved gravem fordi har ved noget
om deres vande, for de fandt forening
og ved i miske med deres agade sang.

De oplevede en udfræelse, der for
blis deres sang så jublende. Jeg tror
vi skal opleve noget mere for vi
kan aguse som de. Men det fæit
vi med Guds hjælp vel også nok
lov til.

Vi læste forleden om dine Paradis
billeder og vi har jo ogsaa set flere
af dem, og jeg synes det er ^{godt} kedeligt
at mens den vindtørre professor ^{Herberg} ~~stir~~ i
universitetet, kniber øjnene sammen og
siger at "så langt vi den skaben er nået
tilbage, findes der intet spor af paradiso
o. s. v." givst vor Herre dog lov til at
male det ene paradiso billede friskere
end det andet. Her er en gl. hjemløs
Saidlergjude for tiden. Han er ynkkelig nok,
men der er lige godt så meget. Kort har
han; sådan sad han for og fortalte om
en Rone fra hans hjemegn, som ellers har lovet
at den tid her oppe, men som idag da
de midtens havde sagt, at der var dog ikke
noget så dejligt i livet som at mindes
sin barndomstid og i siden er det vel mest
med alle mennesker fjede han til.
Se det er da paradiso glemt. Og der
er dog ikke noget som menneske hjertes
hungers og tørstes efter en opfyldelse
af, som netop dem. Dine billeder skal
nok svare igen i mange mange, selv
om de ikke selv er sig det. Bevidet i
øjeblikket, og de midtrok ^{i gamle tid} kan blive den
til hjælp til at se ind i livets land
under Guds aids just. Na Gud ske
lov at der er en vej som verdens ikke
kender og al verdens videnkab ikke
heller kan spørre for os.

20 novbr. 16

Jeg tænker I spørger om vi hører noget
syd fra? ja, da jeg for gite frem og
til bage i sydgangen, hørte jeg mange
drøv fra Kanover langt borte i syd vest.
- men det høres ikke så ofaldent. Vi
får vrang gode keerlige tilbuds derude
fra, men om tilstander i det hele, ved
vi slet ikke mere end I. Mange om
eventyr lever daglig her ude ved grænser
som vi en og så en anden fortæller
videre. Sådan skulde to tyske soldater
der var bleve gale på deres Kaptajn, for
leden dag tænket sig på ham - ved
da de så ham komme, i en flot stillet
af til den anden ende af Høding-
-troen, gori stram kornet - og så i
vend nord på alt det de kunde.

Lette Körtis her på anden hånd, og
sejer jo ikke noget. Men i gori fortælle
Margrete Kragte her, om en ung Karen
som vi også kender, der ~~for~~ fulgte en
fætter, der ikke kunde på hør hjem,
stak over grænsen ude ad Vandrouge
til. Vast frøsten, en Elsas'ser, havde lovet
dens fri gang kl. 5, men da de kom
var der en anden, som krævede deres
pas og spurgte ^{med hør} om de vilde over grænser
- nej, nej - det vilde de da ikke, bare
besøge en kone henne i det hus.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Glasseven kom da kl. 5 $\frac{1}{2}$ og da han havde følt deres fæ, var han så sødt at fløjte uden for husets vindue, og Karan og Lars kom i en fort over fugttradshegn og grøfterne. Men da deres forundring da de en helt lille falk vandring brønde, bag gården og måske ønskede de op, det var smugløse som den tykke vægt lukker årene for. I gøi aftes mellem 9 og 10 skulde Karan da tilbage igen, det var en skrap blæst og begyndende snefald. Bare hun er sluppet godt fra det vildsvinnet nok er der ude i de marker - og hvis da Glasseven ikke er der!

Karan kunde jo fortælle om mange kendte folk og om føden, som vi endnu kan se til hos bøndernes som jo i høj grad har været i at lyste, sønde og betone. Mellem kniber det med. Med folks hjælp er det småt, bare fra Rødding og hereds er her Kommer i 150 danske Karle og Jørgis byer nu ved november-tid. Det er snart ingen der vil det med os, og det er ikke så anderligt; men vi havde da nu den glæde at en af vore naboers sønner, som er jo for vidstejligt, men allers havde oppe det sig stort til at være på Aakos i vinter - tager derud for at hjælpe dem.

Ja, jeg tror kan lidt til broderstodning i disse tider, men vi vil gerne sende jer en god hilsen, for vi tænker ofte på jer med glæde. Det er noget af det gode i disse mørke dage, at vi trænger mere til hverandre, hvide som danske og som kristne. Endnu det nu gøi så alle med vort folk. Det er det alvorstyper vi leve i som aldrig før, og vi som har undersøgt sig stadig om at folk turde bo og bygge op ad Vejed - noget lignende oplever nu ved at se den store beglæthed hvorom her leve - her, kan en mile vej fra dem der sidder i sorg og i nød.

I Sankovs byer er her langt grænser gøi det lystigt til med selskaber, klav, gode pengeforretninger, søng og så meget andet. Er der ikke blevet

mere alvor i livet næde i Vejri nu
siden Krigen? Spurgte jeg de Vejri-
folk som var her igor. "Nej, tvært i
mod!"

Nej, nu skal du blvi fri for mere,
-ellers var der nok noget fri sagde i
gamle dage som kunde passe
her.

Kærlig hilsen til eder to og
til eders store børn og den lille.

Det var godt vi fik set lidt til
hende i sommer.

eders gamle

Anders og Augustinus

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 86 Nr. 274

Mon Joh Thomas aldrig mere vil skrive
til mig